

Arrest

nr. 180 673 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 8 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 21 november 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ontvankelijk.

Op 25 november 2013, met kennisgeving op 18 februari 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.09.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

*S., G. (RR(...)) geboren te Sindhupalhok op 04.08.1981 Nationaliteit: Népal
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 21.11.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor Sherpa, Gyaljen die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 20.11.2013 in gesloten omslag).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procédure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Diezelfde dag wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

“Il est enjoint à Monsieur:

De heer:

nom/naam : S.

prénom/voornaam : G.

date de naissance/geboortedatum : 04.08.1981

lieu de naissance/geboorteplaats : Sindhupalhok

nationalité/nationaliteit : Népal

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen², sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 (trente) jours de la notification de décision binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING;

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

O En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

*Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

"ENIGE ERNSTIG MIDDEL: Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenrecht, schending van artikel 7 van het K.B. van 17 MEI 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoeker d.d. 08.09.2011 artikel 9 ter, ongegrond is.

Redenen:

VOIR ANNEXE (en néerlandais).

Il faut procéder au retrait de l'attestation d'immatriculation qui a été délivrée dans le cadre de la procédure basée sur l'article 9ter en question. Veuillez également radier l'intéressé du registre des étrangers pour 'perte de droit au séjour'.

L'incapacité éventuelle de voyager fera l'objet d'une évaluation lors de l'application de la mesure d'éloignement.

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 08.09.2011. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard en verzoeker werd in het bezit gesteld van een AI.

Verzoeker wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

1) Aangaande de gezondheidstoestand van verzoeker

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 08.09.2011. Daarbij voegde hij een medisch attest opgesteld door de behandelende geneesheer.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom DVZ in zijn beslissing stelt dat de aandoening van verzoeker geen bedreiging zou inhouden voor zijn leven. Verzoeker lijdt immers aan arteriële hypertensie. Dit wordt bovendien bevestigd door de arts-attaché!

Verzoeker voegde in de loop van de procedure verscheidene stukken om zijn situatie te verduidelijken. Het is dan ook onbegrijpelijk hoe verwerende partij de medische toestand van verzoeker weigert correct te beoordelen.

Dat verzoeker een levensbedreigende aandoening heeft, die adequaat behandeld dient te worden.

Bovendien dient verzoeker medicatie in te nemen. Dat dit eveneens een indicatie geeft van de graad van ernst van de aandoening.

In dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoeker ernstig ziek is en behandeld dient te worden, stelt de arts- attaché van DVZ dat de ziekte niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid.

Artikel 1 §1 vermeldt het volgende:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoeker een standaard medisch getuigschrift moest voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoeker lijdt aan arteriële hypertensie waarbij een nauwgezette opvolging vereist is.

Hoe kan een aandoening waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen en men spreekt over een levensbedreigende aandoening en levenslange behandeling, geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Men mag ervan uitgaan dat het hier gaat over een aandoening die nauwgezette zorg en opvolging vereist. Dit wordt ook bevestigd door de behandelende geneesheer.

Bovendien acht de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk dat verzoeker de nodige hulp en ondersteuning krijgt. Deze hulp en ondersteuning kan verzoeker niet krijgen in zijn land van herkomst!

Dat verzoeker reeds meer dan 9 jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest. Tot wie zou hij zich moeten richten voor hulp en ondersteuning? Hij heeft daar immers niets of niemand meer!

Zelfs voor een tijdelijke terugkeer, die sowieso onmogelijk is gezien de medische problematiek van verzoeker, is er geen onderkomen of verblijf voor verzoeker.

Ook de ontvankelijkheidsbeslissing van DVZ geeft een zekere indicatie over de graad van ernst van de aandoening van verzoeker.

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoening anders inschat dan de arts-attaché.

Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoeker wel heeft kunnen en willen onderzoeken, en de arts-attaché zich slechts gebaseerd heeft op de medische attesten of slechts een

deel ervan. Dat dit kennelijk onzorgvuldig is van de arts-attaché aangezien de medische situatie niet correct ingeschat wordt.

Hij doet een eenzijdige vaststelling zonder dit te onderzoeken. Dat dit dan ook onzorgvuldig is!

Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier en verzoeker, grondig zou onderzocht hebben!

De medische aanvraag en de ingediende medische attesten beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoeker is ernstig ziek en lijdt aan een levensbedreigende aandoening! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken! Verzoeker kan op onvoldoende afleiden waarom men geen rekening houdt met alle door hem aangehaalde elementen.

De arts-attaché stelt dat het medisch dossier niet toe zou laten te weten of verzoeker alle behandelingsmogelijkheden ten volle heeft uitgebuit alhoewel er in de loop van 2013 nog bijkomende stukken gevoegd werden en verwerende partij zelf niet de minste inspanning doet om recentere informatie te bekomen.

*Dat DVZ zo het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel flagrant schendt!
Heeft men het dossier van verzoeker eigenlijk wel onderzocht?!*

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Dat verzoeker dus gegronde redenen heeft om te betwijfelen dat DVZ rekening heeft gehouden met ALLE beschikbare informatie.

Meer nog, de arts-attaché bevestigt dit door het volgende te stellen: "We weten niet of betrokkene de niet-medicamenteuze behandeling ten volle heeft uitgebuit zoals niet roken, alcoholstop, zout- en vetarm dieet, gewichtsverlies (indien nodig), ontspannen levensstijl, beweging."

Het mag duidelijk zijn dat de arts-attaché onmogelijk een correcte beoordeling kon maken.

Men heeft echter op geen enkel moment enige actie ondernomen om de medische toestand van verzoeker echt te kunnen inschatten. Verzoeker hoopte dat de arts-attaché hem zou onderzoeken om de medische toestand van verzoeker te kunnen inschatten. Minstens verzoeker om stukken zou vragen teneinde de huidige ernst van de aandoening van verzoeker in te kunnen schatten.

Gelieve in de bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. (zie stuk 3)

Bovendien vermeldt de aanvraag van verzoeker zeer duidelijk dat hij (en zijn raadsman) steeds beschikbaar is (zijn) voor eventuele bijkomende informatie.

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de aandoening van verzoeker te bekomen!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Verzoeker kan op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening houdt met de door hem aangehaalde elementen en stukken.

Indien DVZ dit gedaan had, had men de nodige informatie kunnen afleiden uit de bijlagen.

Uit de acties van verwerende partij blijkt dat zij niet de minste intentie hebben gehad om de actuele situatie te kennen of zelfs maar te willen onderzoeken!

DVZ lijkt de ratio legis van de procedure en zelfs de beslissingen van uw Raad naast zich neer te leggen door, deze procedure met de voeten te treden en uw Raad tot tussenkomst te verplichten.

Men stelt eenvoudig dat de aandoening van verzoeker geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst zou bestaan. Gezien de medische problematiek lijkt dit enkel gesteld te zijn om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

DVZ dient te onderzoeken of zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Verzoeker kan onvoldoende afleiden waarom men geen rekening houdt met de door hem aangehaalde elementen en stukken. Indien DVZ dit gedaan had, hadden zij de nodige informatie kunnen afleiden uit de bijlagen of opvragen!

Indien de arts-attaché verzoeker onderzocht had, zou hij tot dezelfde conclusie gekomen zijn als de behandelende geneesheer, namelijk dat verzoeker ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is voor hem.

Dat uit het advies van de arts-attaché het lijkt alsof dat dit genomen is om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch dossier en verzoeker met de nodige zorg en aandacht onderzocht had of had nagelezen.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch dossier grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte niet zou beantwoorden aan de ziekte zoals omschreven in §1 van de Vreemdelingenwet. Minstens heeft de arts-attaché niet de actuele situatie willen beoordelen of onderzoeken.

Indien men het medisch getuigschrift en het administratief dossier van verzoeker in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om de graad van ernst van de aandoening van verzoeker te bepalen.

Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient verzoeker uiteraard onderzocht te worden, hetgeen men ook hier nalaat.

Bovendien kan verzoeker zich niet akkoord verklaren met het advies van de arts-attaché die het volgende stelt: "Ik weerhoud, deze hoge bloeddruk niet als een ernstig noch levensbedreigende aandoening ook als er geen medicamenteuze therapie zou zijn." En "Ik weerhoud deze stress en angststoestand niet als een ernstige noch levensbedreigende aandoening ook als er geen behandeling zou zijn."

Dat het onbegrijpelijk is voor verzoeker hoe de arts-attaché tot deze conclusie komt. Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze op welke informatie verwerende partij zich gebaseerd heeft om te stellen dat er geen acute problemen zouden ontstaan.. Hoe komt verwerende partij tot deze conclusie?

Een aandoening die behandelbaar is in België kan uiteraard wel een mensonterende behandeling in het land van herkomst inhouden. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verwerende partij dit niet onderzoekt!

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat het advies van de arts-attaché het volgende vermeldt: "Bij hypertensie loopt men een hoger risico op hart- en bloedvaten aandoeningen en op nierlijden, echter op lange termijn."

Uit het administratief dossier van verzoeker, blijkt dat verzoeker reeds sinds 2011 tot op heden in behandeling is.

Dat verzoeker reeds een drietal jaar in behandeling is, dat dit wel degelijk op lange termijn is!

Het is onzorgvuldig van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden!

Dat het advies bijgevolg het gevolg is van foute veronderstellingen en de arts-attaché op zijn minst geen rekening heeft gehouden met de actuele situatie!

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat het duidelijk mag blijken dat de arts-attaché geen rekening heeft gehouden met de actuele medische toestand van verzoeker, in het nemen van zijn beslissing.

Uit de motivering van de arts-attaché lijkt het alsof verzoeker reeds een vergevorderde aandoening van zijn ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden!

Tevens lijkt het alsof men bewust bepaalde elementen en stukken negeert en bewust tot verkeerde conclusies komt en schendt men zo overduidelijk het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

DVZ dient te onderzoeken of zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende: " Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert."

Dat dit onredelijk is en onzorgvuldig van DVZ. In eerste instantie werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard! Dat dit dan ook reeds een indicatie geeft over de graad van ernst!

Bovendien is het op zijn minst opvallend te noemen dat men de aandoening van verzoeker gedurende meer dan twee jaar wel ernstig genoeg achtte om hem in het bezit te stellen van een AI en nu zonder enig onderzoek stelt dat dit niet het geval zou zijn en de aandoening van verzoeker geen actueel risico voor een mensonterende behandeling zou inhouden. Het afleveren van een AI spreekt dit reeds tegen.

Verwerende partij stelde verzoeker in 2011 in het bezit van een AI. Doch, faalt er kennelijk in om rekening te houden met de stukken die gevoegd werden in de loop van de procedure en die de ernst van de aandoening bevestigen.

*Dat DVZ rekening dient te houden met ALLE elementen in het dossier.
Het feit dat zij dit niet doet, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 .
Hoe kan een ziekte waarbij men langdurig behandeld dient te worden geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??
Immers dit is wat §1 stelt.*

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken! Ter staving legt verzoeker verschillende recente stukken voor. (zie stuk 4)

*Bovendien kan verzoeker zich niet akkoord verklaren met de stelling dat de mogelijkheid tot reizen pas bij de uitvoering van de verwijdering onderzocht zal worden.
Verzoeker mocht immers een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen. Het is onzorgvuldig van verwerende partij om niet te onderzoeken wat de gevolgen zouden zijn voor verzoeker en zijn gezondheid, indien hij zou moeten terugkeren naar Nepal!*

2) Aangaande de situatie in Nepal

Verzoeker is een vreemdeling die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen en behandeling in Nepal. DVZ faalt erin om dit te onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoeker waarom DVZ deze beschikbaarheid in het land van herkomst niet onderzoekt.

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Het is voor verzoeker totaal onbegrijpelijk waarom men weigert met alle stukken en elementen rekening te houden.

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om een redenen te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook volledig onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad:

“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Uw Raad blijft zich duidelijk uitspreken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”

Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

“Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoekster niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet.”

Uit arrest nr. 107 337 van 25.07.2013 , arrest nr 107 483 van 26.07.2013 en latere arresten van uw Raad blijkt ondertussen duidelijk dat dit vaste rechtspraak geworden is.

Een ziekte die in België behandelbaar is en hier geen mensonterende of levensbedreigende situatie inhoudt kan dat uiteraard wel zijn in het land van herkomst!

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Bovendien dient verwerende partij er rekening mee te houden dat verzoeker meer dan 8 jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest. Tot wie zou hij zich kunnen richten voor hulp en ondersteuning?!

Verzoeker begrijpt niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift en de stukken die hij voegt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in het medisch attest, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering ‘afdoende’ te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen en schorsen omwille van de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.”

(...)

V. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: 'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoeker, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.'

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissingen te willen schorsen en vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.”

2.2. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht “zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991”.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van genoemde bepaling ongegrond wordt verklaard nu de medische elementen aangehaald voor de verzoekende partij niet kunnen weerhouden worden als grond voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 november 2013 dat de basis vormt voor de bestreden beslissing en er een onlosmakelijk geheel mee vormt.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden

bijgevallen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). De verzoekende partij betwist niet dat zij in het bezit werd gesteld van dit advies en toont verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Verder kan zij niet ernstig voorhouden dat niet zou gemotiveerd worden waarom de medische aandoeningen niet ernstig zouden zijn, nu de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk wijst op het feit dat er geen hospitalisaties of geen intensieve therapie wordt gevolgd en dat wat de hoge bloeddruk betreft niet voldoende gegevens voorhanden zijn om deze als ernstig te beschouwen zijn geweest. De motivering is allerminst “stereotiep” te noemen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen in die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4

(...)

§ 5

(...)

§ 6

(...)

§ 7

(...)."

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is aldus van toepassing op de volgende toepassingsgevallen:

(1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of

(2) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

In casu steunt de bestreden beslissing op het volgende advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 november 2013, dat luidt als volgt:

"Betrokkene zou lijden aan arteriële hypertensie. Het medisch dossier bevat geen enkele bloeddrukwaarde noch een cardiologisch verslag met inschatting van het cardiologisch risico. Betrokkene neemt Loortan, een bloeddrukverlager, dit is losartan van de familie van de sartanen die een

gelijkaardige werking hebben als de ACE-inhibitoren. Deze hoge bloeddruk is recentelijk ontstaan. Voor aankomst in België was betrokkene gezond. We kennen de oorzaak van de hoge bloeddruk niet. We weten niet of betrokkene de niet-medicamenteuze behandeling ten volle heeft uitgebuit zoals niet roken, alcoholstop, zout- en vetarm dieet, gewichtsverlies (indien nodig), ontspannen levensstijl, beweging. Bij hypertensie loopt men een hoger risico op hart- en bloedvaten aandoeningen en op nierlijden, echter op lange termijn. Ik weerhoud deze hoge bloeddruk 'niet als een ernstige noch levensbedreigende aandoening ook als er geen medicamenteuze therapie zou zijn.'

In 2011 wordt de diagnose van stress en een angststoornis gesteld. Er wordt wel een behandeling met antidepressiva opgestart. In 2011 was dat Sipralaxa, in 2013 was dat Efexor Exel, dit is venlafaxine. Ik weerhoud deze stress en angsttoestand niet als een ernstige noch levensbedreigende aandoening ook als er geen behandeling zou zijn.

- Er is op geen enkel moment een intensieve therapie ingesteld, bv. met psychotherapie of opvolging in een dagcentrum enz.

- De behandeling beperkt zich tot inname van één antidepressivum:

- Antidepressiva zijn symptoombestrijdend en niet essentieel.

- Betrokkene wordt nu door de psychiater opgevolgd;

- Er zijn geen hospitalisaties geweest:

- Er werden geen acute periodes beschreven:

- In 2011 was, mits inname van één antidepressivum en zonder enige andere therapie, een normaal leven mogelijk.

Betrokkene heeft geen mantelzorg nodig. De aandoening verhindert betrokkene niet van te reizen"

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij een oppervlakkig en onzorgvuldig onderzoek en meent dat de door haar voorgelegde stukken bewijzen dat haar ziekte ernstig en levensbedreigend is. Door deze loutere bewering weerlegt de verzoekende partij niet de hierboven weergegeven bevindingen van de ambtenaar-geneesheer. Vooreerst laat zij na te preciseren met welk medisch gegeven of met welk attest geen rekening zou gehouden zijn in het advies. De verzoekende partij lijdt aan arteriële hypertensie, zijnde hoge bloeddruk en aan een depressie. Zij stelt dat haar arteriële hypertensie nauwgezette zorg en opvolging vereist en dat de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk acht dat zij hulp en ondersteuning krijgt. Zij wijst erop dat zij medicatie neemt. In het standaard medisch getuigschrift stelt de behandelende geneesheer weliswaar dat bij stopzetting van de behandeling een "accident cardiovasculaire" mogelijk is en dat behandeling en opvolging noodzakelijk is. Uit de medische attesten blijkt dat de verzoekende partij medicatie inneemt.

De verzoekende partij gaat voorbij aan de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer die stelt: "We kennen de oorzaak van de hoge bloeddruk niet. We weten niet of betrokkene de niet-medicamenteuze behandeling ten volle heeft uitgebuit zoals niet roken, alcoholstop, zout- en vetarm dieet, gewichtsverlies (indien nodig), ontspannen levensstijl, beweging. Bij hypertensie loopt men een hoger risico op hart- en bloedvaten aandoeningen en op nierlijden, echter op lange termijn. Ik weerhoud deze hoge bloeddruk 'niet als een ernstige noch levensbedreigende aandoening ook als er geen medicamenteuze therapie zou zijn.', wat de hoge bloeddruk betreft en aangaande de depressie: "In 2011 wordt de diagnose van stress en een angststoornis gesteld. Er wordt wel een behandeling met antidepressiva opgestart. In 2011 was dat Sipralaxa, in 2013 was dat Efexor Exel, dit is venlafaxine. Ik weerhoud deze stress en angsttoestand niet als een ernstige noch levensbedreigende aandoening ook als er geen behandeling zou zijn.

- Er is op geen enkel moment een intensieve therapie ingesteld, bv. met psychotherapie of opvolging in een dagcentrum enz.

- De behandeling beperkt zich tot inname van één antidepressivum:

- Antidepressiva zijn symptoombestrijdend en niet essentieel.

- Betrokkene wordt nu door de psychiater opgevolgd;

- Er zijn geen hospitalisaties geweest:

- Er werden geen acute periodes beschreven:

- In 2011 was, mits inname van één antidepressivum en zonder enige andere therapie, een normaal leven mogelijk.

Betrokkene heeft geen mantelzorg nodig. De aandoening verhindert betrokkene niet van te reizen"

Tevens gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zij door de verwerende partij werd uitgenodigd op 3 september 2012 bijkomende medische gegevens te verschaffen om haar medische toestand te staven. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij enkel getuigschriften voor verstrekte hulp in kopie overmaakte, betalingsbewijzen voor het medicament sipralaxa, een attest betreffende zijn bereidheid de Nederlandse taal te leren, ongedateerd geneesmiddelenvoorschriften. Uit geen enkel

document blijkt dat de verzoekende partij actueel ernstig ziek was op het ogenblik van de eerste bestreden beslissing. Evenmin blijkt dat na de brief van 3 september 2012 de verzoekende partij nog enige aanwijzing gaf dat hij hulp en ondersteuning nodig had. Zo de verzoekende partij thans voorhoudt dat haar ziekte wel degelijk ernstig is kan de Raad enkel vaststellen dat zij zich onzorgvuldig heeft gedragen door geen bijkomende nuttige informatie te verschaffen aan de ambtenaar-geneesheer ondanks diens vraag. In de mate dat de verzoekende partij nieuwe medische gegevens aan het verzoekschrift toevoegt, kan de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole hiermee geen rekening houden indien deze niet kenbaar zijn gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad dient in zijn wettigheidstoets zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat er geen rekening is gehouden met alle stukken blijkt dit niet voor de Raad en laat de verzoekende partij na te preciseren met welk stuk dan wel geen rekening is gehouden.

Voorts is het gegeven dat de verzoekende partij inmiddels al meer dan negen jaar niet meer in zijn herkomstland is geweest irrelevant voor de beoordeling van een aanvraag die zich steunt op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan verder geen verplichting worden afgeleid om de vreemdeling te onderzoeken of om bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het is enkel indien hij dit nodig acht, dat de geneesheer de vreemdeling kan onderzoeken, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing in samenlezing met het advies om welke reden de ambtenaar-geneesheer de behandelmogelijkheden in het land van herkomst niet heeft onderzocht. Aangezien de ambtenaar-geneesheer de diagnose en noodzakelijke behandeling niet bijtreedt, is een verder onderzoek in die zin niet nodig. Bovendien blijkt uit de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet dat *“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* De ambtenaar-geneesheer heeft ontegensprekelijk een volledig andere taak dan de behandelende geneesheer en beoordeelt het dossier in volle onafhankelijkheid. Het staat de ambtenaar-geneesheer die de verwerende partij adviseerde, als controlearts, uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de geneesheer die door de verzoekende partij werd gecontacteerd en die een standaard medisch getuigschrift invulde.

De verzoekende partij kan evenmin de ambtenaar-geneesheer verwijten een onzorgvuldig onderzoek te hebben gevoerd nu blijkt dat hij bijkomende actuele gegevens heeft opgevraagd. Waar hij stelt niet te weten of de verzoekende partij niet rookt, geen alcohol inneemt, voldoende beweegt, een zout- en vetarm dieet volgt en er een ontspannen levensstijl erop nahoudt refereert de ambtenaar-geneesheer aan de gebrekkige informatie die de verzoekende partij overmaakte. Er werd immers geen uitgebreid medisch verslag overgemaakt doch slechts bewijzen dat de verzoekende partij af en toe een arts raadpleegt en medicatie inneemt. De resultaten van de onderzoeken die de verzoekende partij blijkens de door haar overgemaakte documenten diende te ondergaan werden niet kenbaar gemaakt. Er dient te worden besloten dat de verwerende partij in casu een grondig onderzoek heeft gevoerd en dat de verzoekende partij nalatig is geweest om accurate, precieze medische gegevens over te maken aan de verwerende partij. Het advies van de ambtenaar-geneesheer is klaar en duidelijk en vindt steun in het administratief dossier. Gelet op diens brief van 3 september 2012 kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat deze niet getracht heeft de actuele toestand van de verzoekende partij te onderzoeken. Voorts blijkt duidelijk uit het advies dat de medische gegevens die zijn voorgelegd niet toelaten te besluiten dat de ziektes ernstig en levensbedreigend zijn. Een loutere ontkenning hiervan door de verzoekende partij laat niet toe dit advies als onjuist te bestempelen. Er weze nog opgemerkt dat in het advies wordt gesteld dat bij hypertensie een hoger risico wordt gelopen op hart- en bloedvaten aandoeningen en dat dit risico niet is gebleken uit de voorhanden liggende stukken ondanks navraag op 3 september 2012. Uit het advies blijkt geenszins dat de ziektes van de verzoekende partij maar als ernstig worden beschouwd indien zij “halfdood” zou zijn of indien de ziektes vergevorderd zouden zijn, wat de verzoekende partij onterecht stelt.

Voorts toont de verzoekende partij geenszins aan dat de arresten van de Raad waarnaar zij verwijst gelijkaardige situaties betreffen als haar zaak.

Het gegeven dat de verwerende partij de aanvraag ontvankelijk verklaarde wil enkel zeggen dat redenen van onontvankelijkheid ontbraken. Hieruit kan niet noodzakelijkerwijze afgeleid worden dat de ziektes ernstig zijn en in casu geldt dit nog meer nu bijkomende medische informatie werd opgevraagd.

Voorts blijkt uit het medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer meent dat de verzoekende partij kan reizen. Indien de verwerende partij een bijkomende garantie geeft dat de mogelijkheid tot reizen ook zal worden onderzocht bij een eventuele verwijdering speelt deze vaststelling enkel in het voordeel van de verzoekende partij en is haar kritiek niet dienstig.

Gelet op de vaststelling dat geen ernstige ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon weerhouden worden diende de verwerende partij niet over te gaan tot een onderzoek naar de behandelbaarheid en beschikbaarheid van de medische zorgen in Nepal. De ambtenaar-geneesheer stelde vast dat ook zonder medicatie er geen onmenselijke of vernederende behandeling voor de verzoekende partij zou bestaan in het herkomstland. In elk geval dient te worden herhaald dat in casu geen noodzakelijke behandeling wordt weerhouden, hetgeen door de verzoekende partij niet met concrete elementen wordt weerlegd, zodat het onderzoek in het kader van de tweede hypothese zich in casu niet opdroeg.

De verzoekende partij verwijst voorts naar rechtspraak van de Raad, maar laat na te verduidelijken op welke wijze deze rechtspraak betrekking heeft op onderhavige zaak en aan te tonen dat deze arresten gelijkaardige gevallen betreffen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer niet geoordeeld zou hebben in lijn met het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voert nog aan dat de tweede bestreden beslissing moet worden vernietigd omdat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd. Hoger is uiteengezet dat de verzoekende partij geen gegrond middel heeft aangevoerd gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg faalt het onderdeel dat stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd. In de mate dat een onderdeel stelt dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd omdat niet wordt verwezen naar de eerste bestreden beslissing ziet de Raad niet in en legt de verzoekende partij dat evenmin uit waarom de tweede bestreden beslissing de afwijzing van de eerste bestreden beslissing zou moeten vermelden, temeer beide bestreden beslissingen samen ter kennis zijn gegeven.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369) wat door de verzoekende partij in concreto niet wordt aangetoond.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande

onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

Waar de verzoekende partij in het kopje van haar enig middel de schending aanvoert van artikel 7 van het koninklijk besluit van 7 mei 2007 laat zij na aan te geven op welke wijze zij deze bepaling geschonden acht zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN